

לתנועות וזעירות; שיגא 054-6868199

העלון מוקדש לעילוי נשמת:  
בנימין בן סולי ז"ל, חביב בן סולי ז"ל,  
בתיא בת סולי ז"ל, גבריאל בן מורוור ז"ל,  
מיכאל בן מורוור ז"ל, רחמים בן מורוור  
ז"ל, יחזקאל בן יהודית ז"ל, דבורה בת  
טובה ז"ל, ישראל בן חנה ז"ל, דבורה בת  
מרים ז"ל.

לקבלת העלון במייל - לשלוח  
הודעה ל: sagif\_@walla.co.il

שַׁבַּת שְׁלוֹם

בס"ד עלון מס' 93 לשבת 10.5.2013 - תשע"ג סיון א'

# זה השער לה' עדיקים יבוא בו

## בְּמִדְבָּר

וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה בְּמִדְבָּר סִינִי (א,א)

שואל רבנו יוסף חיים זצוק"ל: מדוע נתן לנו הקב"ה את התורה במדבר ולא נתנה לנו לאחר שהכניסנו לארץ ישראל? הדבר יובן ע"פ משל: משל לנער בן עשירים, שבקשו קרוביו להשיאו לבת עשירים, ראה הנער שהיא טפשה וסכלה, מאן לשאתה וברח מפני לחצם של הקרובים לעיר אחרת, שם שמע על בת ענים חכמה ומוכשרת, מחוננת בכל המעלות הלך אצל אביה ואמר לו: "הניחני לשוחח עם בתך ואם תמצא חן בעיני, אקחנה ואעשירנה עושר רב". הסכים האב, נפגשו השנים והבת נשאה חן בעיניו במראה ובחן בחכמה ובפקחות. אמר לאביה: "תן לי את בתך לאשה ולא יחסר לה מאומה ואף אתה תבוא עמנו ונכלכל את שיבתך בכבוד". אמר לו האב: "חדל מדבריך, כי קרוביך לא יסכימו שתשא בת ענים ותביאני אל טירתך". הכריז הנער: "אם כן, אסכים אני לנטוש את כל עשרי ורכושי ולהתגורר עמכם בבקתתכם". אמר לו האב: "הבה נראה האם הנך מוכן לכך באמת ובתמים, פשוט את בגדי העשירים מעליך, לבש בגדים פשוטים כמונו והסתפק במאכלנו". מיהר הנער לעשות כדבריו וישב עם האב שבוע ימים, שוחח עם האב ומצאו גדוש בחכמה ומושלם במידות. אמר לו: "הואיל ובחרת להיות עמנו ולהמנות עם משפחתנו, קח מפתח זה ופתח את התיבה הנצבת שם". נגש הנער אל התיבה ומצאה גדושה ביהלומים. אמר לו האב: "כל אלו שלך הם, קח הכל ושא את בתי לאשה, עשיר מופלג אני וכל עשרי שמור לבתי היחידה. אך לא רציתי לגלות זאת, כי לא רציתי שירצו בה בגלל עשרה, אבל אתה, שרצית בה בשל מעלותיה והיית מוכן לחיות חיי עוני למענה, ראוי אתה לשאתה ולרשת את כל רכושה". והנמשל: ישראל היו במצרים, ערש התרבות האלילית באותם ימים, ע"כ התרחק ממנה העם ומאן לדבוק בה, בקש הקב"ה להנחילם את תורתו, שכידוע מביאה לכל טוב, לאושר ולעושר. אבל הקב"ה בקש לנסותם, האם הם חפצים בתורה כשלעצמה, לכן נתנה להם במדבר, בארץ ציה ושממה, כשהם יושבי אהלים וחסרי נחלה וכאשר היו מוכנים לקבלה ודבקו בה בלב ונפש, אז הביאם לארץ ישראל והנחילם כל טוב. (בן איש חי'ל).

וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה בְּמִדְבָּר סִינִי (א,א)

במדרש (במדבר רבה פ"א אות ז') אמרו חז"ל: וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה בְּמִדְבָּר סִינִי (במדבר א,א). לְמַה בְּמִדְבָּר סִינִי, מִכָּאֵן שָׁנוּ חֻמְמִים בְּשִׁלְשָׁה דְבָרִים נִתְּנָה הַתּוֹרָה, בְּאִשׁ, וּבַמַּיִם, וּבַמִּדְבָּר. בְּאִשׁ מִנֵּינן (שמות יט, יח): וְהָרַס סִינִי עֵשֶׂן כְּלוֹ וְגו'. וּבַמַּיִם מִנֵּינן, שֶׁנֶּאֱמַר (שופטים ה, ד): גַּם שָׁמַיִם נִטְפוּ גַם עֵבִים נִטְפוּ מַיִם. וּבַמִּדְבָּר מִנֵּינן וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה בְּמִדְבָּר סִינִי, וְלְמַה נִתְּנָה בְּשִׁלְשָׁה דְבָרִים הַלָּלוּ, אֶלֶּא מָה אֵלּוּ חָנָם לְכָל בְּאֵי הָעוֹלָם כִּי דְבַרֵי תוֹרָה חָנָם הֵם, שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה נה, א): הוּי כָּל צְמָא לְכוּ לַמַּיִם, דְּבַר אַחַר, וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה בְּמִדְבָּר סִינִי, אֶלֶּא כָּל מִי שְׂאִינוּ עוֹשֶׂה עֲצָמוּ כְּמִדְבָּר, הַפֶּקֶר, אֵינוּ יָכוֹל לְקַנּוֹת אֶת הַחֻכְמָה וְהַתּוֹרָה, לְכָף נֶאֱמַר: בְּמִדְבָּר סִינִי.

מבאר המגיד מדובנא זיע"א: אִשׁ, מַיִם וּמִדְבָּר. אלו שלוש תכונות שצריכות להיות במבקש התורה: אִשׁ - על האדם להיות בו אש קודש בעבודת ה', ולקיום מצוותיו בחמימות. מַיִם - האדם צריך שירגיש צמא לדברי תורה כאדם הצמא למים. מִדְבָּר - על האדם להסתפק במועט ולעשות את עצמו הפקר כמדבר, כדי שהתורה תיכנס בו. כמו שאמרו חכמינו ז"ל באבות (פרק ו', משנה ד'): "כִּי הָיָא דְרַבָּה שֶׁל תּוֹרָה, פֶּת בְּמַלְחָ תֹאכַל וּמַיִם בְּמִשְׁוֹרָה תִשְׁתֶּה וְעַל הָאָרֶץ תִּישָׁן וְחַיֵּי צַעַר תַּחֲיָה וּבַתּוֹרָה אֶתָּה עֹמֵל".

הגאון רבי מאיר שפירא זצ"ל (ראש ישיבת חכמי לובלין ומייסד הדף היומי) הוסיף לבאר בדברי המדרש: שלומדים אנו משלושת דברים אלו שניתנה בהם התורה לקיימה אף במסירות נפש: אִשׁ - רמז למסירות נפשו של אברהם של אבינו שהושלך לכבשן האש למען אמונתו בה'. מַיִם - רמז למעשהו הנפלא של נחשון בן עמינדב שקפץ הראשון לים סוף לקדש שם ה'. מִדְבָּר - רמז למסירות נפשו של אבותינו שהלכו במדבר ארבעים שנה מתוך אמונה בה'.

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

בַּמִּדְבָּר סִינֵי בְּאֶהָל מוֹעֵד (א,א)

פירש הרב משה מפשעוורסק זצ"ל: כיצד יזכה אדם לענווה ונמיכות כסיני: כאשר ישים לנגד עיניו "אֶהָל מוֹעֵד" – יום המיתה שהוא מוֹעֵד לכול חי (ממעיינות הנצח).

אמר הגאון חיד"א זצ"ל אדם צריך לשים עצמו כמו מִדְבָּר, ואז יזכה לכתרה של תורה, לכן יש בפרשה קנט פסוקים שזה אותיות קטן, רמז לאדם שיעשה עצמו קטן ויהיה עניו, ובכך יזכה לעלות בתורה. אנו מבקשים בתפילה: "נִפְשֵׁי פְּעָפֶר לְכָל תְּהִיָּה וְאִז מִיֵּד אַחֲרֵי זֶה כְּתוּב: "פֶּתַח לְבַי בְּתוֹרָתְךָ וְאַחֲרֵי מִצְוֹתֶיךָ תִּרְדֶּף נַפְשֵׁי" – ברגע שאדם שם נפשו פְּעָפֶר.. ליבו יהיה כלי קיבול לקבל את התורה, וברגע שיהיה לך תורה ממילא כבר נפשך תרדוף אחרי המצוות.

יש שהקשו, מדוע אנו מבקשים שנפשנו תהיה כמו עֶפֶר, שזה דבר בזוי ומלוכלך, שדורכים עליו ורומסים אותו? וראיתי ורט יפה שתירצו: עפר הוא דבר שכל נגיעה רכה נרשמת עליו, טביעת אצבע של ציפור, רוח, אדם שדרך, וכו'. וכך גם הנפש שלנו צריכה להיות. להתבונן בכל חוויה שאנו עוברים, בכל אדם שאנו נפגשים ומדברים איתו, כי הכל השגחה פרטית, ומכל סיטואציה יש לנו מה ללמוד. ובס"ד אני אוסיף שיש לומר כמו שבעפר כל נגיעה קטנה עושה רושם עליו, כך אנו צריכים להיזהר בכבודו של האחר, בנפשו העדינה של האדם, שכל מילה, או מעשה עושות השפעה וצריך להיזהר מאוד, לא לפגוע באף אדם.

כשהגיע מרן 'החזון איש' זצ"ל למינסק בימי אברכותו, הלך שמו לפניו כבן עליה מהמיוחדים שבדור. עלה לבית המדרש ונטל גמרא לעיין בה. כיוון שהגיעו לומדי השיעור ונצרכו לגמרא, פנה אליו השמש – שלא הכירו – הוציא מידי את הספר והפטיר: "יהודי פשוט צריך לומר תהלים, אנו זקוקים עתה לגמרא ללמוד בה!". הניד החזון איש ראשו לאות הסכמה. למחרת בהשכמה, עלה החזון איש לבית המדרש לתפילה, שאל השמש לשמו, לקראו לתורה כאורח. אמר: "אברהם ישעיהו בן רבי שמריהו יוסף". נרעש השמש: זה הוא אפוא האברך שכולם סחים בו בכבוד ובהתפעלות, והוא זלזל בכבודו! בקול בוכים ביקש מחילה. אמר החזון איש: "על מה? הן צדק מר בכל דבריו – ללומדי השיעור הקבוע זכות קדימה לעיין בגמרא, ויהודי אכן צריך לומר תהלים". (מעשה איש ח"ד עמ' ק"פ).

וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה בַּמִּדְבָּר סִינֵי (א,א)

במדרש (במדבר רבה פ"א אות ז') אמרו חז"ל: "דִּבְרֵי תוֹרָה חֲנָם הֵם", ועוד דרשו חז"ל (קידושין סו,א): "תורה כרוכה ומונחת בקרן זוית כל הרוצה ללמוד יבוא וילמד".

בספר 'שאיפות' (דף רפד) כותב חיזוק נפלא: מעשה שהיה ברבינו הגר"ח מבריסק זצ"ל שאמר פעם לאחד הבחורים בשיבת וולאז'ין: "איני דורש ממך שתלמד ותחשוב כמו שאני חושב ולומד - אלא אני רוצה שתלמד ותחשוב כמו שאתה צריך ויכול לחשוב!!" ... ואכן כל תלמידיו של רבי חיים: רבי שמעון שקאפ זצ"ל, רבי ברוך בער זצ"ל, רבי נפתלי זצ"ל, רבי אסיר זלמן זצ"ל, רבי אלחנן ואסרמן זצ"ל ועוד - כולם למדו מרבי חיים, אבל כל אחד ואחד מהם חידש נתיב ודרך חדשה בלימוד התורה, זוהי דרכה ומהותה של תורה: כל אחד - ונתיב שלו, כל אחד - ומהלך המחשבה המיוחד לו!!

לפיכך ידידי היקר: כאשר אתה שומע על עמל התורה המופלא של גדולי ישראל - אין זו סיבה ליפול ברוחך ולומר: אני אינני מסוגל לכך - מפני שלא דורשים זאת מאתך!! עליך רק להפיק את הלקח ולראות עד כמה הם השתדלו לפי כוחותיהם וכך גם אתה תשתדל כפי יכולתך!! ואם אכן התאמצת ועשית כל שביכולתך - הינך גנרל גדול בשמים ככל כל הצדיקים הגדולים! וכפי שסיפר נהג מונית חרד וירא שמים שהיתה לו הזכות להסיע את מרן הסטייפלר זצ"ל, כשהסטייפלר שאלו האם הוא קובע עיתים לתורה לאחר יום עבודתו המפרך - הוא תינה בפני את כאבו ואמר לו: "רבי, אמנם אני משתדל ללכת לשיעור דף היומי בכל יום - אבל מאוד כואב לי שכבר בתחילת השיעור כוחותיי אינם עומדים לי, ומרוב עייפות אני נרדם על הגמרא - ומתעורר רק כשמגיד השיעור מסיים את הדף" .. הסטייפלר האזין לדבריו עד תומם, ולאחר מכן ליטף אותו בחביבות רבה ואמר לו: "דע לך, שאמנם כאן בעולם הזה - נראה לך שאינך שווה הרבה, אבל יכולני להבטיחך אמנה שבשמים אתה גנרל גדול - בגלל שהנך עושה כל מה שאתה יכול לעשות, ויותר מזה אין בכוחך לפעול מאומה!! המשך לבוא לשיעור, גם אם תרדם על הגמרא, כי בשמים מחשיבים אותך לצדיק גדול!".

פֶּל זָכַר לְגִלְגָּלְתָּם (א,ב)

כתב הרמ"ע מפאנו (בספרו 'עשרה מאמרות'): משה רבינו היה מביט בכל אחד ואחד מבני ישראל, והיה צופה ברוח הקודש כמה פעמים יצטרך להתגלגל ולבוא לעולם, וזה רמז למלה "לְגִלְגָּלְתָּם" מלשון גלגול ועיבור, וכן היה מביט כמה דורות ואנשים יעמדו מכל אחד ואחד.

פֶּאֶשֶׁר יַחְנוּ בֶּן יִסְעוּ (ב,יז)

יַחְנוּ אותיות 'חיו נו', כלומר פֶּאֶשֶׁר האדם חיו. בכל מעשיו 'נו' שהם רמז לַנְּעִשָׂה וְנִשְׁמַע, שפועל הוא תמיד לפי דרכה של התורה.. זוכה ל"בֶּן יִסְעוּ" שהוא תמיד יסע בעבודת השם דהיינו שיתקדם ויתעלה, ולא יהיה בחזקת ו"יַחְנוּ" – תקוע במקומו.

וְזֹאת עָשׂוּ לָהֶם וְחָיו וְלֹא יָמְתוּ (ד,יט)

הרב בנימין הכהן זצ"ל בספרו "בני בנימין" מפרש על פי מה שאמרו חז"ל (ברכות יח,א): "שצדיקים אפילו במיתתם קרויים חיים", ולהיפך: "הרשעים אפילו בחייהם קרויים מתים" (ברכות יח,ב). עוד נקדים, מה שידוע שהתשובה נקראת "זאת". כי בגימטריה: צום, קול, ממון, שהם שלושת הדברים הנדרשים לתשובה. וזה רמז במקרא קודש שלפנינו: "וְזֹאת" עָשׂוּ לָהֶם, שאדם יעשה תשובה הנקראת "זאת", ואז – "וְחָיו וְלֹא יָמְתוּ". ע"י זה יהיו נקראים חיים אפילו אחרי מיתתם. ובזה מוסבר גם הכפל "וְחָיו וְלֹא יָמְתוּ".

כָּל פְּקוּדֵי הַלְוִיִּם אֲשֶׁר פָּקַד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן עַל פִּי ה' לְמִשְׁפַּחְתָּם כָּל זָכָר מִבֶּן חֹדֶשׁ וּמַעְלָה שְׁנַיִם וְעֶשְׂרִים אֶלֶף (ג,לט) מפרשי התורה מתקשים: למה היה מספר הַלְוִיִּם קטן כל כך לעומת שאר השבטים? תירץ הרמב"ן זיע"א: כי שבט לוי לא היו בכלל עיני מצרים ועבודת פרך, ואילו שאר השבטים אשר המצרים מיררו את חייהם בַּעֲבֹדָה קָשָׁה כְּדִי לְמַעַטֵּם, היה הקב"ה מרבה אותם כנגד גזירת מצרים, כמו שאומר הכתוב (שמות א,יב): "וְכֹאֲשֶׁר יַעֲנֶה אֹתוֹ בֶּן יִרְפָּה וְכֵן יִפְרֹץ" אולם שבט לוי היו פרים ורבים בדרך כל הארץ ולא התרבו כשאר שבטי ישראל.

וְאַלֶּה תּוֹלְדֹת אֶהֱרֹן וּמִשָּׁה בְּיוֹם דְּבַר ה' אֶת מִשָּׁה בְּהַר סִינַי (ג,א)

רש"י במקום מביא את דברי הגמרא (סנהדרין יט,א): "אמר רבי שמואל בר נחמני א"ר יונתן כל המלמד בן חבירו תורה מעלה עליו הכתוב כאילו ילדו שנאמר "וְאַלֶּה תּוֹלְדֹת אֶהֱרֹן וּמִשָּׁה" וכתוב "וְאַלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי אֶהֱרֹן" לומר לך אהרן ילד ומשה לימד לפיכך נקראו על שמו.

הרב אברהם קלמנוביץ זצ"ל, היה ראש ישיבה ידוע באמריקה, וסיפרו בו, כי היה זה החפץ חיים שדחה אותו למעשה המבורך של פתיחת ישיבה. והנימוק שהיה בפי החפץ חיים להרב קלמנוביץ: אם תשב ותלמד לבדך, כמה תספיק ללמוד בימי חייך? תלמד עשר פעמים ש"ס, או עשרים פעמים. אבל אם תפתח ישיבה, יהיו לך אלף פעמים ש"ס, כי אין שום אפשרות להספיק לעשות בחיים מצוות כה רבות כמו מי שמזכה את הרבים! משל למה הדבר דומה – הוסיף ואמר לו החפץ חיים – לסנדלר, כמה זוגות נעלים מסוגל הסנדלר לייצר בשבוע? אבל אם בא מישהו ופותח בית חרושת לנעלים, הריהו מייצר בשבוע אחד מה שהסנדלר לא מספיק לייצר בכמה וכמה שנים. כך הדבר, אם מישהו פותח ישיבה, אזי הוא מזכה את הרבים, מקים עולה של תורה ומעמיד תלמידים הרבה, והש"ס נלמד עשרות ומאות פעמים, ומכל זה גדולות ורבות הן הזכויות של מקים הישיבה!... (שאל אביך ויגדר).

וְשָׂמוּ אוֹתָם אִישׁ אִישׁ עַל עֲבֹדָתוֹ וְאֵל מִשְׁאֹ (ד,יט)

אדם עשיר היה בעיר מבריסק, והיתה ידו קפוצה וליבו אטום לשוועת עניים. דברי גבאי צדקה נפלו על אזניים ערלות, והם ביקשו מרב העיר, הגאון בעל "בית הלוי" זצ"ל, שיוכיח את העשיר. כי רבים העניים המשוועים לעזרה, ובידו להושיעם. ברם, הרב ידע כי "כשם שמצוה לומר דבר הנשמע דבר כך מצוה שלא לומר דבר שלא נשמע", והמתין לשעת הכושר. זו נקלעה לידו בליל יום הכיפורים. לאחר התפילה פנו רוב המתפללים לביתם. רק כמה לומדים התכוננו לליל שימורים של לימוד תורה עד עלות השחר. רגילים הם לילות גדושי תורה, שלא יגרעו מעירנותם בתפילות היום הקדוש למחרת. ביניהם, קבע גם העשיר מושבו. התכונן לליל שימורים של אמירת תהילים כדי לזכות בדין ביום הכיפורים. פנה אליו הרב ונכנס עמו בשיחה: "כלום רגיל אתה בנדודי שינה?" השיב בשלילה, אך מה יעשה ומורא הדין עליו, ואמירת תהילים מעכבת את הפורענות! "אמור לי". התעניין הרב, "הן בקי אתה בהוויות העולם, מה דינו של חייל העורק למחנה האויב בעת

## הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

מלחמה? "מציבים אותו מול כיתת יורים", השיב נחרצות.. כך?! "ומה אם נשאר במסגרת הצבא, אלא שעבר על דעת עצמו מגדוד לגדוד, מחיל פרשים לחיל האספקה, למשל?! חקר הרב. "גם זו עריקה", פסק העשיר. "בשעת מלחמה דינו מוות בירייה. הן לא יתכן שכל חייל יבחר לו גדוד כראות עיניו!" "מעניין", השיב הרב. "היודע אתה מדוע שאלתי זאת? הן מחר יום הדין, וכולנו עומדים למשפט. כולנו רוצים לזכות בדין ולהמתיק את גזר הדין. וממרום העניקו לנו את הדרכים לכך. לתלמידי החכמים העניקו כוחות לימוד בלתי נידלים, כושר ריכוז ועירנות. הם ערים כל הלילה ולומדים, ומחר יהיו ערניים ויתפללו ברגש. לך נתנו מן השמים עושר, להטיב בו עם העניים והאביונים ולהרבות במעשי צדקה וחסד. מחר יפתחו את פינקסך ויסקרו את מעשיך. ומה ימצאו? שערכת מגדוד לגדוד... שבמקום להרבות בצדקה ובהחזקת תורה, היית נעור כל הלילה ועסקת בתורה... שמע לקולי, אם רצונך לזכות במשפט קבל אתה על עצמך לפתוח יד לצרכי צדקה וחסד, ועלה על יצועך"... והדברים כתובים בפרשתנו, בפסוק: "וְשָׂמוּ אוֹתָם אִישׁ אִישׁ עַל עֲבֹדָתוֹ וְאֵל מִשְׁאוֹ". וזה לשון ספר "החינוך": "שלא יתעסקו הלוויים בעבודת הכהנים, ולא הכהנים בעסק הלוויים, אלא כל אחד יעשה מלאכתו המיוחדת לו, כדכתיב אִישׁ עַל עֲבֹדָתוֹ וְאֵל מִשְׁאוֹ.... ומצאנו (ערכין יא,ב): שביקש רבי יהושע בן חנניה לסייע את רבי יוחנן בן גודגדא בהגפת דלתות, אמר לו: "חזור לאחורייך, שכבר אתה מתחייב בנפשך, שאני מן השוערים ואתה הן המשוררים. הרי נתבאר שכל לוי שיעשה במקדש שלא מלאכתו המיוחדת לו חייב מיתה בידי שמים!" (מעייין השבוע).

### שׁוֹמֵר מִצְוָה לֹא יֵדַע דְּבַר רָע (קהלת ח,ה)

מעשה נפלא מצאתי בעלון 'אורי וישעי' (גיליון 285) וכך כתוב:

כב' הדיין הרה"ג ר' אריאל ינאי שליט"א סיפר לי מעשה מדהים שארע בחודש ניסן התשע"ב, וכך סיפר את סיפורו, ששמע זאת מבעל המעשה: ידידי הרה"ג ר' חיים זאיד שליט"א, חבר לשכת הרבנות פרדס כ"ץ חזר באוטובוס מדרשה שמסר אותה בעיר אלעד. והנה עלה בחור לאוטובוס ועמד לשלם לנהג, חיפש בכיסו ולהפתעתו גילה כי הארנק איננו, נשכח בבית. התחנן והתחייב לנהג שישלם לו מחר – "אני נוסע קבוע!!" אולם, תשובת הנהג היתה: "שלם או שאתה יורד", "מה אעשה?" אסור לי לאחר, אני מתחיל משמרת בבני ברק. קם הרב זאיד ממקומו ושילם בעבורו, כמובן היהודי שאל לשמו, אך הרב זאיד ניסה לדחותו בענווה, בשביל כמה פרוטות וניסה לדחותו, אך ללא הואיל, ולבסוף כשהתעקש הודיע את שמו, חיים זאיד. לאחר כמה ימים הרב זאיד קיבל טלפון מיהודי בעל חנות לממכר פירות וירקות שהארגונים לחלוקת "קמחא דפסחא" מוכנים. רבי חיים נסע עם תלמידו, העמיסו וחילקו למשפחות. כשהגיע לביתו חיפש במעיל את ארנקו ואיננו, חיפש בכל הכיסים ואין. בארנק היו סכומי כסף נכבדים שמיועדים לנזקקים, פנקס צ"קים ומסמכים חשובים וכו'. החל סבב של חיפושים קדחתניים וטלפונים, חיפשו בארגוני המצרכים, חיפשו ברכב בו נסעו, חזרו לעסק ואין כלום, הארנק לא נמצא. בשעות הערב המאוחרות התקשר אליו אדם ממספר חסום, וכך פתח את השיחה: "הרב זאיד, מדברים כאן מתחנת הדלק, הארנק שלך נמצא אצלנו". כשהגיע לתחנת הדלק נעתקה נשימתו, המתדלק היה לא אחר מאשר אותו יהודי ששילם בעבורו את דמי הנסיעה באוטובוס מאלעד! וזה סיפורו: "בתחילת הערב הגיע אדם שביקש לתדלק בשלש מאות שקלים, הוא העביר את כרטיס האשראי מבחוץ דרך הדלפק ולא נכנס לחנות, ומיד פנה לעבר רכבו, בשל כך לא ראיתי מיהו, הדבר היה נראה לי חשוד, רק בשעה לילה מאוחרת משלמים בדרך זו, אך לא בשעת ערב מוקדמת כשהחנות פתוחה. כיון שכך הפכתי את הכרטיס היה רשום עליו "חיים זאיד", לקח לי שהות לזכור את השם, ומיד נזכרתי בכבודו, ושמחתי, הנה הקב"ה סיבב שאוכל להחזיר לרב את ששילם עלי בנסיעה, קראתי בקול "הרב זאיד", "הרב זאיד", אך האדם המשיך ללכת לרכב ולא סובב את ראשו, הבנתי שהכרטיס גנוב, הכרזתי שבעל הרכב יגס לחנות כי אני צריך את הספרות של תעודת הזהות. הוא חיפש בארנק אותו החזיק, הוציא תעודת זהות והחל להקריא את המספרים, שאלתי בתקיפות, האם זו התעודת זהות שלך? אינך דומה לאיש שבתמונה!!!! הלה השתתק ואז בתנועה מהירה הניח את הארנק, פנה לעבר מכוניתו ונמלט כלעומת שבא, אך לפחות השאיר את הארנק וכל המשתמע ממנו, כך נשלם לו מעל מופלא!

בע"ה זיווג הגון, בריאות פרנסה והצלחה: לשגיא בן מרים, עוז בן מרים, לירון בן פנינה, אמיר בן פנינה, ענבל בת פנינה, הדר בת נילי, הילה בת אסתר, מורן בת רותי, אלכסי בן אירנה, הדר בת ויויאן, רות בת אורלי. רפואה שלמה: לציפורה בת מורוור, לציפורה בת מרים, אורלי בת מלכה, אייל בן שרה, שי בן רחל, יחזקאל בן אידה, רבקה בת מסעודה, אלכס בן רימה, יצחק יעקב בן יפה, אילן בן מסעודה. לעילוי נשמת: הרב יוסף שלום בן אברהם אלישיב זצוק"ל, הרב ניסים טולדנו זצוק"ל, ארז בן חיה ז"ל, יוסף מיכאלשוילי בן רפאל ז"ל.